

כ"ח שנה לצאת העלון

"שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו וובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א

גליון מס' 958

פרשת יתרו - כ' שבט תש"פ - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

מאמרותיו

"זישוב משה לשפוט את העם" (יח, יג)

רש"י מוציא זה מפשוטו של מקרא ומפרש שבא לומר שמעלה עליו הכתוב כאילו עוסק בתורה כל היום מן בוקר עד ערב, מה זה שייך לדברי תוכחתו.

אפשר לומר שיתרו בא לומר למשה שבחן של ישראל בזה שעל ידי שעה אחת שדן דין אמת וכו' מעלה עליו הכתוב וכו' וכאילו נעשה שותף לקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, מזה רואים מעלתן של ישראל, וכמו שפירש רש"י בפרשת דברים על הפסוק (א, ט) לא אוכל לבדי שאת אתכם" אין דיניי אומה זו כדייני שאר אומות", עד כאן לשונו. ועל כן צריכין זהירות גדולה בכבודן של ישראל.

(מתוך הספר "ירים משה" להגה"צ המשפיע הרב משה ובר זיע"א)

פירש רש"י: "ישוב כמלך, והוקשה הדבר ליתרו שהיה מזלזל בכבודן של ישראל, והוכיחו על כך מדוע אתה יושב לבדך וכולם נצבים: מן הבוקר עד הערב וגו', אפשר לומר כן? אלא כל דין שדן דין אמת לאמיתו אפילו שעה אחת, מעלה עליו הכתוב כאילו עוסק בתורה כל היום".

יש לדקדק, כנראה מכאן שיתרו בא להוכיח למשה רבנו עליו השלום על זלזול בכבודן של ישראל שהוא יושב והן עומדים, אם כן לאיזה צורך הזכיר בדיבורו (פסוק יד) וכל העם נצב עליך מן בוקר עד ערב, אחרי

נקי הדעת שברוך עליהם

במאמץ קל

הוא עצמו נרתם למלאכה הזאת בכדי לקיים את המאמר "מצוה בו יותר מבשלוcho". בשנים האחרונות פעילות זו הופסקה ולדאבון הלב יהודים תמימים נכשלו בעליה להר הבית ללא ידיעה שהם עוברים עבירה חמורה ביותר. ואולם בחודשים האחרונים ב"ה הפעילות הזאת חודשה. נתלה בכניסה להר הבית שלט גדול ולידו עומד שומר שמתריע בפני העולים שלא לעלות למקום המקדש.

הגה"צ המשפיע רבי משה וובר זיע"א מסר נפשו בכדי לקרב יהודים לאבינו שבשמים ולהרחיק יהודים מעבירות.

פעילותו ברחבת הכותל המערבי - שריד בית מקדשנו היתה דוגמה אופיינית לכך. בחלק הקרוב של הרחבה הוא העמיד מאז ששוחרר הכותל בשנת תשכ"ז, דוכן להנחת תפילין. היה זה לאחר קריאתו של כ"ק האדמו"ר מליובאוויטש זיע"א לזכות יהודים בהנחת תפילין בכל המקומות בעולם וליד הכותל המערבי בפרט.

באמצעות דוכן זה, מאות אלפי יהודים הניחו תפילין מדי שנה בשנה ואלפים חזרו על ידי כך בתשובה שלמה.

הרב עצמו היה פותח את הדוכן בבוקר ועומד שם שעות רבות מידי יום ביומו בכדי להניח תפילין ליהודים שפקדו את הכותל. ולמרות שתשוקתו ללימוד התורה ולהעביר שיעורי תורה היתה עבורו הענין החשוב מכל, הוא ויתר אפילו על כך בכדי לסייע ולהושיט יד רוחנית וגשמית לאחיו היהודים.

בסיעתא דשמיא מבצע התפילין ליד הכותל המערבי ממשיך לפעול ולשגשג. מזריחת החמה ועד שקיעתה, עומדים אברכים

ושוב רואים כאן את כוחו של הצדיק שמאמציו לא הלכו לריק ובזכותו יהודים ניצלים מאחת העבירות החמורות ביותר. זכור לי שפעם נסעתי עמו במכונית ולפתע היא נעצרה ולא יכלה להמשיך לנסוע. יהודים טובים שראו את המכונית התקועה נרתמו לעזור לדחוף אותה, ואז המכונית המשיכה לנסוע. לאחר דקות ספורות של נסיעה פנה אלי הרב ואמר: "אתה רואה, לפעמים צריך לתת דחיפה קלה למכונית ובאמצעותה היא נוסעת רחוק רחוק. כך גם בפעולות של קדושה, צריך לעשות מאמץ קל ולאחר מכן הפעולות הללו נמשכות לעד".

חשובים ומזכים יהודים להניח תפילין. זוגות התפילין הינם מהודרים ועומדים תחת פיקוח הלכתי שוטף.

דוכן התפילין הזה מראה שהכוחות הרבים שהשקיע הצדיק במקום, עשו את פעולתם ומכוחו ממשיכים יהודים רבים להתקרב ליהדות ולזכות להניח תפילין.

ואילו מהצד השני של הרחבה, דאג הרב וובר להרחיק יהודים מהעבירה החמורה שעונשה כרת - העלייה להר הבית. כדרכו, במסירות נפש, הוא קיבץ כסף בכדי לשלם לשומר שיתריע בפני יהודים שלא לעלות לשם. וגם

בשורה טובה

בסייעתא דשמיא

ניתן להזמין את עורך העלון הרב עדו ובר שליט"א לחוגי בית וכן ניתן לקבל עצה על פי תאריך הלידה בטלפון 058-4710000

לקט של הדברים הכתובים בגליונות אלה מושמעים בהרחבה בסדרת הקלטות "שמעו ותחי נפשכם" להשיג: 02-5828284

את העלון ניתן לראות בע"ה www.veber.co.il

כל המעוניין לקבל את העלון "שמעו ותחי נפשכם" למייל שלו יפנה לכתובת המייל: haravveber@gmail.com

לעילוי נשמת הגאון הגדול רבי מרדכי אהרן בן רבי יוסף חיים שיינברגר זצ"ל נפטר י"ח אב התשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

הוראה למעשה

ה אדם מצווה לחדש חידושי תורה בשבת (כמבואר באריכות בזוה"ק חלק ג' דף קע"ד).

המקור בפרשה: "כבד את אביך ואת אמך" וסמך לו "זכור את יום השבת לקדשו". וזה לשונו של רבינו האר"י ז"ל ב"שער הפסוקים": "כשאדם מחדש דברי תורה בעוה"ז ביום השבת – מעטרים לאביו כמה עטרות בעוה"ב" וזהו: "זכור את יום השבת לקדשו" לחדש דברי תורה, ועל ידי כך גרום להעטיר עטרות לאביך ולכבדו בעוה"ב.

בספר "יסוד ושורש העבודה" מובא – שמי שאינו מוכשר לחדש חידושי תורה בשבת, צריך לפחות לקבל עליו איזה הנהגה חדשה בעבודת ה'. יש לומר, שהטעם שצריך לחדש חידושי תורה בשבת הוא מפני שמובא בשם האר"י ז"ל שבכל שבת מחזיר משה לישראל

נושאים בפרשה

כח האמונה והבטחון

"אומר לה' מחסי" (תהלים כ"א ב') "פסוק זה אמר משה בשעה שהיה עולה להר, שהיה מתירא מן המזיקים... "אלקי אבטח בו" – שבשמו אני מברח את המזיקים ואת מלאכי חבלה, "כי הוא יצילך". אמר לו הקב"ה: בי בטחת, אני עומד לך – "כי הוא יצילך וגו'" (מדרש רבה במדבר י"ב ג') מי לנו גדול ממשה, והנה רואים אנו שהוא ניצל בגלל הבטחון שבטח ב-ה'. נתחזק אפוא במדת הבטחון ול-ה' הישועה.

"האדם צריך להאמין, כי מה' מצעדי גבר כוננו, ואם כן – הכל טוב בתכלית רק שאינו מושג, ובאמונה זו באמת נעשה הכל טוב גם בגלוי, שבאמונה זו שמאמין שהרע הנדמה בגלוי, כל חיותו הוא מטוב העליון שהיא חכמתו יתברך שאינה מושגת, והיא העדן שלמעלה מעולם הבא, הרי באמונה זו נכלל ומתעלה באמת הרע המדומה בטוב העליון הגנוז". (תניא אגרת הקודש יא) "עיקר נתינת התורה לישראל, הוא כדי שישומו בטחונם בה' כמו שנאמר בתהלים (פרק ע"ח): "וישימו באלוקים כסלם" וגם כן לספר אחר כך לבניהם, כמו שנאמר (שם ו'): "למען ידעו דור אחרון" והוא לפי שעיקר הכל הוא הבטחון השלם והוא כלל כל המצות" (הגר"א על משלי כ"ד י"ט)

"טעמו וראו כי טוב ה'"

"פסוק זה בא להורות לנו, שמי שטועם דבר בפיו – הוא מכיר את הדבר הנטעם – איך הוא, כמו כן, מי שיש לו באמת מדת הבטחון – הוא מכיר את

את אותם הכתרים שניטלו מהם מחמת חטא העגל.

הוראה למעשה

האדם צריך להשתדל לעשות שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו.

המקור בפרשה: "כי חרבך הנפת עליה ותחלליה" פירש רש"י: "שהמזבח מטיל שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, לפיכך לא יבוא עליו כורת ומחבל.

והרי דברים ק"ו: ומה אבנים שאינם רואות ולא שומעות ולא מדברות, ע"י שמטילות שלום אמרה תורה לא תניף עליהם ברזל, המטיל שלום בין איש לאשתו, ובין משפחה למשפחה ובין אדם לחברו על אחת כמה וכמה שלא תבואוהו פורענות".

גודל טובו של הקב"ה... עלינו לחזק את עצמינו במידת הבטחון ולהיות בטוחים שימהר הקב"ה גאולתנו ופדות נפשינו ברחמי המרובים ויתעלה כבודו בעולם במהרה בימינו אמן". (ה"חפץ חיים" בספר "זכור למרים")

"ויסעו מרפידים ויחנו במדבר סיני"

פירש רש"י: "מה ביאתן למדבר סיני בתשובה, אף נסיעתן מרפידים בתשובה". וכאן נשאלת השאלה: היכן למדים שביאתן למדבר סיני היתה בתשובה? את התשובה לכך ניתן למצוא בפירושו של רש"י על הפסוק "ויחן שם ישראל" שמופיע לאחר מכן, וזה לשונו: "כאיש אחד בלב אחד". ניתן לפרש את דבריו אלה של רש"י על פי התלמוד הירושלמי (מס' נדרים פרק ט' הלכה ד') וזה לשונו: "כתיב – לא תקום ולא תטור את בני עמך, היאך עביד? הוה מקטע קופד ומחת סכינא לידוי, תחזור ותמחי לידיה?".

הירושלמי מפרש טעם המקרא דרך משל: הרי זה דומה למי שמחתך בשר בסכין והכה הסכין את ידו, האם יעלה על דעתך לחזור ולהכות את היד שהכתה בסכין את ידו האחרת ולנקום נקמת היד שהוכתה?! והכי נמי אמרה התורה: "ואהבת לרעך כמוך", כלומר שכל ישראל הם כמו איש אחד ולא להסתפק רק בכך שלא משלם לחבירו כפעלו הלא טוב ח"ו, אלא אדרבה עליו להשתדל לגרום לחיובים – טובות, וכמו שכתוב בזוהר – ללמוד מיוסף עם אחיו. (תניא פרק י"ב). ובהתנהגות זאת מקיים האדם מצות עשה של ולדבקה בו, וכמו שאמרו רז"ל: "מה הוא רחום אף אתה רחום" וכו'.

בסיעתא דשמיא

מחידושי העורך שליט"א

שאלות קצרות ותשובות ביצדן:

1. מדוע נכתב על יתרו שהיה כהן מדין ורק לאחר מכן צויין שהיה חותן משה? הרי להיות חותן משה זה יותר גדול לכאורה?

תשובה: משום שלמרות הזכות הגדולה להיות חותן משה, יותר חשוב לציין את העובדה שהוא עשה תשובה והפך מכהן מדיין לגר צדק שמבקש לקבל את התורה.

2. "וישמע יתרו... את כל אשר עשה אלוקים למשה ולישראל... כי הוציא ה' את ישראל ממצרים". צריך להבין ולדייק: א. מדוע לא נכתב שגם את משה הוא הוציא ממצרים? ב. מדוע ליד שמו של משה כתוב "אלקים" - המורה על מידת הדין ואילו ליד שמו של ישראל כתוב שם ה' - המורה על מידת הרחמים?

תשובה: א. משה הרי היה משבט לוי - שלא עבד בפרך ולכן עיקר ההצלה ממצרים היתה עבור ישראל ולא עבורו. ב. הקב"ה מדקדק עם הצדיקים כחוט השערה, (עיין בבא קמא דף נ' ע"א במעשה אודות נחוניא חופר בורות) ועל כך מורה השם אלקים - מידת הדין, מה שאין כן לגבי כלל עם ישראל שעמו הוא מתנהג במידת הרחמים.

3. "ויקח יתרו חותן משה את ציפורה אשת משה". מדוע נכתב שהוא היה חותן משה ולא נכתב במפורש שציפורה הייתה ביתו? **תשובה:** כי מהרגע שציפורה התחתנה עם משה, היא יצאה מרשות אביה ונתחייבה לכבד את בעלה - משה ולכן צריך להזכיר את העובדה שכעת היא אשתו של משה, וממילא מובן שהיא יצאה מרשות אביה לרשות בעלה.

4. "ויקח יתרו חותן משה את ציפורה... ואת שני בניה... ויבוא יתרו חותן משה ובניו ואשתו..." מדוע כשיתרו לקח את ציפורה מוזכרים הבנים לאחר אזכור שמה של ציפורה ואילו לעומתו כשבאו למשה, הבנים כן מוזכרים לפני?

תשובה: כתוב על עשיו הרשע שקודם דאג לקחת את נשותיו, ולאחר מכן דאג לבניו ואילו יעקב הצדיק דאג קודם לקחת את בניו ואחר כך את נשותיו. לכן יתרו שבא מהתרבות של עמי הנכר היה רגיל לדאוג קודם לנשים, אך כשהגיע למשה - מיד הוא הבין שצריך לשנות את סדרי העדיפויות ולדאוג לבנים לפני הנשים.

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רבי אלימלך וובר ז"ל
לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית שהייתה מפורסמת במעשי חסדיה הכבירים - מרת יהודית רובינשטיין ז"ל - נפטרה בו' ניסן תשע"ג

"הביטו בחלון האמת"

לאחר יותר משנתיים נפתח המשפט בעיר קייב. המתח שהצטבר בקרב היהודים, הגיע לשיאו. בתי הכנסת ברחבי אוקראינה ורוסיה מלאו ביהודים שנאספו להפיל תחילה ולבקש על נפשם מאת השוכן במרומים.

הסניגוריה, בראשות עורך הדין גרוזנברג, הצליחה אט אט למוטט את חומת התביעה השקרית. עד מהרה נתגלו סדקים עבים בעדויות העדים. אבל למרות הכול, האווירה ברחוב נותרה עויינת וארסית. איש לא היה מוכן לצנן את תאוות הנקם, שלובתה במשך שנתיים רצופות.

חבר המושבעים, שלא היו אלא אנשים פשוטים ובורים בכל הקשור לנושאי דת, היו אמורים לחרוץ את דינו של בייליס

כחודשיים התנהל המשפט, ולבסוף הגיע יום ההכרעה. חבר המושבעים, שלא היו אלא אנשים פשוטים ובורים בכל הקשור לנושאי דת, היו אמורים לחרוץ את דינו של בייליס. אולם בית המשפט היה מלא יהודים וגויים כאחד, והאווירה הייתה טעונה מאין כמוה.

נאומו של התובע היה מלא ארס ושנאה. הוא השתדל לדבר בסגנון מכליל, שיטיל את האשמה על כל היהודים. לאחר מכן בא תורו של גרוזנברג. במלים חדות כתער, בשפה קולחת ומתוך אמת פנימית, סיכם את טיעוני ההגנה. את דבריו סיים במילים הבאות: "הביטו בחלון האמת שחברי הסניגוריה פתחו לפניכם בחומת השקר אשר בשונאי עם ישראל, כדי להאשים איש חף מכל עוון ופשע. מקצה הארץ ועד קציה ישמע קול שבוועתי: נקיים אנחנו, כל בית ישראל, ונקי מענדל בייליס מהעלילה הנוראה עלילת הדם. שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד".

חבר המושבעים פרש להתייעצות אחרונה. כעבור שעה קלה הושלך הס באולם. נשיא בית הדין עמד לקרוא את פסק הדין. המתח בחלל בית המשפט הגיע לשיאו. והנה נשמע קולו של הנשיא: "בית הדין מצא את היהודי מענדל בייליס זכאי. מענדל בייליס חופשי".

פרץ עז של מחיאות כפיים נרגשות נשמע מכל עבר. אנשים קראו: "יחי בית הדין, יחי!". חיש מהר פשטה השמועה ברחבי אוקראינה ורוסיה, וליהודים הייתה הרוחה והישועה. (מתוך הקלטת "שמעו ותחי נפשכם")

מענדל בייליס ז"ל

העיתונות לספר, כי הרוצח היהודי נתפס ושמו מענדל בייליס.

בייליס זה, צעיר כבן עשרים ושש, היה פועל פשוט ותמים בבית חרושת ללבנים, ששכן לא הרחק ממקום מגורי הנער הנרצח. החוקרים אף הצליחו 'לאתר' עד לרצח, מדליק הפנסים ברחוב, שטען כי ראה את מענדל רודף אחרי הנער. בתוך זמן קצר מצא עצמו מענדל האומלל מאחורי סורג וברית.

כעת התפנו הכול לעסוק במניעי הרצח. כמרים מלומדים ידעו לספר, כי היהודים עושים שימוש עתיק יומין בדמם של נערים נוצרים, לצורך אפיית מצות לחג הפסח. אט אט נעשה האיום על יהודי אוקראינה ורוסיה ממשי יותר ויותר.

לכול היה ברור שזהו תיק סבוכ ביותר, שנוסף על הצורך להפריך את עצם העלילה

משפחתו של בייליס ביקשה לשכור עבורו עורך דין, אך לא נמצא מי שיסכים ליטול עליו את המשימה. לכול היה ברור שזהו תיק סבוכ ביותר, שנוסף על הצורך להפריך את עצם העלילה, יהיה צורך לעמוד מול גלי הסתה של הציבור והתקשורת.

ראשי יהדות רוסיה, ובראשם רבי שלום דובער שניאורסון, האדמו"ר מליובאוויטש נ"ע, נכנסו לעובי הקורה. בהשפעתו של הרבי ניאות עורך הדין היהודי אשר גרוזנברג, גאון בתחומו ובעל שם עולמי, לקבל את התפקיד. במקביל בחר הרבי כמה רבנים שתפקידם היה להוכיח את הסילופים שנעשו על ידי הכמרים במקורות היהדות בכל הנוגע לאיסור אכילת דם.

היה זה ימים ספורים לפני חג הפסח בשנת תרע"א. גופתו של ילד רוסי כבן שתים עשרה נמצאה מוטלת במערה זנוחה מחוץ ליישוב. חוקרי המשטרה קבעו, כי הגופה היא של הנער אנדריי יושצ'נסקי, שנעדר לפני כמה ימים מבית הוריו שבפאתי קייב, חקירת השוטרים הובילה אל קבוצת פשע מקומית, וממצאה אף הצביעו על דמות מסוימת כאחראית לרצח.

אהבת ישראל לא הייתה מתכונתיהם הבולטות, והם החליטו לנצל את רצח הנער למטרות אנטישמיות

אלא שמה שנראה היה כסיפור בעל אופי פלילי, הפך עד מהרה לפרשיה מסובכת ואומללה, שצברה עם הזמן ממדים בין לאומיים. תושבי אוקראינה, והעיתונות האוקראינית בראשם, שאהבת ישראל לא הייתה מתכונותיהם הבולטות, החליטו לנצל את רצח הנער למטרות אנטישמיות. כך החלה להירקם עלילת הדם הקרובה ביותר לזמננו.

העלילה התחילה משמועות כי יהודי ביצע את הרצח, וכי הדבר נעשה למטרות דת. לקראת מועד קבורת הנער הפיץ ארגון אנטישמי ושמו 'המאה השחורה', דפי תעמולה בהם הצביע על היהודים כעומדים מאחורי רצח הנער, והארגון אף קרא לנקמה ביהודים. מסע ההפגנה היה עד מהרה להפגנה אנטישמית, רוויית אש שנאה ותאוות נקם.

בימים הבאים הוסיפה העיתונות לבחוש בקדרה. העיתוננים התחרו ביניהם בתיאור פרטי הרצח, תוך שהם עושים בידועין שימוש מרושע בעדויות שקריות ובדמיונם הפרוע. הכמרים בכנסיות הצטרפו אף הם למקהלת המסיתים, וההמון המוסת הסתובב בחוצות הערים צמא לנקמה, ממתין לגפרור שיצית את הבערה.

הוגשה עצומה הקוראת לחקירה מחודשת של הרצח, ש"כל הסימנים מראים כי בוצע על ידי היהודים למטרות דת"

בינתיים הוגשה למועצת הנבחרים, ה'דומה', שפעלה לצד השלטון הצארי, עצומה הקוראת לחקירה מחודשת של הרצח, ש"כל הסימנים מראים כי בוצע על ידי היהודים למטרות דת". צוות החקירה, שהבין למה מצפים ממנו, החל לפעול בכיוון הרצוי. בוקר אחד ידעה

להקדים את היציאה בערב שבת

הכביש הסואן והחשוך שכאמור לא היו לו שוליים להולכי-רגל. אולם בליבו קיננה דאגה לגורל המכונית וחפצי הערך היקרים שנמצאים בתוכה אליה היה ניתן לפרוץ בקלות.

במוצאי שבת לאחר זמן רבינו תם, הוא נסע לשם ולשמחתו ראה שלא נגעו במכונית וכל התכולה שבה נשארה במלואה.

הלימוד מהסיפור והוא פשוט וחזק: אסור לצאת לעיר אחרת בערב שבת לאחר הזמן המותר על ידי הרבנים שליט"א.

(הערת העורך: החלטתי לכתוב את הסיפור הנ"ל במדור בשל חשיבות הנושא, וכן מפני שמורנו הרב זצ"ל היה מתריע תמיד לצאת לפני המועד בנסיעות שמחוץ לעיר בערב שבת.)

138 ובר-אליף

משפחה שהולכת על הכביש והוא בא לברר את הסיבה לכך.

לאחר דו-שיח קצר, אמר השוטר שניתן להגיע לעיר תוך עשרים דקות. המשפחה המשיכה בדרכה לשם, אולם, בניגוד לדברי השוטר, ההליכה התארכה בכשעה וחצי נוספות. בשעת חצות לערך הם הגיעו סוף סוף ליעד. אנשים טובים ששמעו על המשפחה שהולכת לעבר עירם בכביש הסואן. באו לקראתם והכניסו אותם לביתם ודאגו לכל צרכיהם.

תשושים ורצוצים מעייפות ערכו בני המשפחה קידוש וסעדו סעודת שבת. למחרת בבוקר הם הלכו מהלך של כשעה ומחצה לעבר המקום שבו נערכה השמחה המשפחתית.

אבי המשפחה הודה לבורא עולם שבני משפחתו ניצלו מסכנה אמיתית שריחפה על ראשם בשעה שהלכו שעות רבות בצדי

ה קרה ביום שישי. משפחה ברוכת ילדים נסעה אי שם בארץ לרגל אירוע משפחתי. כשהם יצאו מעיר מגורם, השעה היתה אחרי הזמן המותר לצאת מחוץ לעיר בערב שבת.

הנסיעה התארכה וקרוב לשקיעה הם נאלצו להעמיד את רכבם ולצאת ממנו. היה זה בכביש סואן, רחוק ממקום ישובם השאירו את כל מטלטליהם (שכלל חפצי ערך יקרים) בתוך המכונית (שלא היה ניתן לנעול אותה כראוי) והחלו לצעוד ברגל לעבר העיר שאליה הם התכוונו להגיע.

ההליכה היתה קשה ומסוכנת. מדובר היה בכביש סואן שלא היו לו שוליים להולכי רגל. הוא היה חשוך לגמרי. בשלב מסוים הילדים הקטנים התחילו להיות צמאים ולא היה מה לתת להם לשתות.

לאחר שלוש שעות של הליכה עצרה ניידת ליד המשפחה. השוטר אמר שדיווחו לו על

בשעה ששומעים את הקול של הרבי מקוצק

ב-כ"ב בשבט חל יום ההולולא של האדמו"ר רבי מנחם מנדל מקוצק זצוק"ל.

מתולדותיו: רבי מנחם מנדל מורגנטרן, הצדיק מקוצק, נולד בשנת תקמ"ז בעיירה גוראי שבפלך לובלין. בגיל שלש עשרה כבר היה בקי בש"ס ומפרשיו. בעת שישב בבית חותנו בטומשוב, נמשך רבי מנחם מנדל לחסידות והפך לתלמידם של רבי שמחה בונם מפשיסחה והחזקה מלובלין. האברך רכש לעצמו מעריצים רבים ביחוד בקרב החסידים הצעירים והלמדנים הגדולים. לאחר שבנה את חצרו בקוצק,

נסעו אליו חסידים רבים. על תלמידיו נמנו גם הצדיקים מגור, בעל "חדושי הרי"ם" ורבי חנוך הניך מאלכסנדר. עשרים שנה תמימות התבודד באהלו ולא רצה לראות פני איש. נסתלק לגנוי מרומים בשנת תרי"ט והוא בן שבעים ושלוש שנה.

מלמד אחד מעיר גוריי הסמוכה ללובלין, היה רגיל לנסוע להרבי מלובלין זצ"ל, הנקרא בשם "החזקה" מלובלין. פעם אחת אמר לו הרבי: בעירך נמצא נצוץ קדוש אחד, ראה נא לחקור אחריו ולהביאו אלי. בבוא המלמד לביתו, התחיל לחקור ולחפש למי מבני עירו נתכוין הרבי. פשפש ולא מצא.

ובאותה העיר נמצא אז בחור צעיר אחד בשם מנדיל, והוא הוא שברבות הימים נתפרסם בשם הרב הקדוש רבי מנחם מנדל מקוצק זצ"ל, ולו באמת נתכוין הרבי מלובלין, אבל לא עלה על

כ"ק האדמו"ר מגור רבי אברהם מרדכי אלטר זיע"א בעל ה"אמרי אמת" בנו בכורו של רבי יהודה לייב אלטר זיע"א בעל ה"שפת אמת"

"שגעונוך" הוא כדי לרמות בני אדם, אבל אותי לא תרמה, כי הרבי הקדוש מלובלין צויה עלי להביאך אליו. לא איחר הבחור, ונסע מיד ללובלין.

הרב הצדיק בעל "שפת אמת" מגור ז"ל סיפר, כי כשכבא בפעם הראשונה לקוצק, ראה שכל צרכי הבית אצל הרבי מתנהגים שלא בסדר ובלי השגחה, והיה נעדר כמה פעמים איזה חפץ מן הבית על ידי גניבה, והמשמש ר' פייבל היה צווח על הרבנית בזו הלשון: ולמה לא יגנבו, כשהכל "הפקר" ובלי השגחה? ויהי כשמוע זאת הרב הקדוש הרבי מקוצק ז"ל, צווח בקול גדול: פייבל, הלא כתוב: "לא תגנוב!"

ואמר הצדיק בעל "שפת אמת", שבשעה ששמע את הקול של הרבי מקוצק, נדמה לו שאי אפשר כלל לגנוב שום דבר בעולם מחמת הלאו של "לא תגנוב". והחסידים הזקנים סיפרו, שדבר זה הביא בעל "שפת אמת" ז"ל מקוצק בפעם הראשונה.

הדיסק שישנה בעזרת ה' יתברך את חייכם לטובה.

בימים אלה יצא לאור הדיסק "שמעו ותחי נפשכם" על חמשה חומשי תורה בליווי נעימות חסידיות מפורסמות.
המלקט: המשפיע הגה"צ רבי משה ובר זיע"א. העורך והמגיש: תלמידו כבנו הרב עדו ובר שליט"א
ניתן להשיג דיסק זה במחיר סימלי ברשת חנויות גל-פז.

עלון זה יוצא לרפואתה של מרת ברוריה קלרה (מולר) שתח' בת בלהה ז"ל בתוך שאר חולי ישראל לעילוי נשמת דודתי עפרה רכלין בת ישראל ז"ל נפטרה ל' סיון ה'תשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.